

אלו דברים פרק ששי פסחים

מסורת הש"ס

(א) מנחות דף פב. [חגיגה י:]
 (ב) ביצה יט: [ז] סוכה דף
 ממה. (ג) [לעיל ה. וש"נ].
 (ד) [סוכה מה.]. (ה) [לעיל
 ג.]. (ו) [סוכה מז:].
 (ז) [לקמן קכ: וש"נ].
 (ח) [דף ע.]. (ט) שו"ת לע"ב.

ורה אור השלם

1. שבעת ימים תחג' לא
 אליהו במוקדם אשר
 יבחר " כי ירבה " ו
 אליהו בכל תבואתה
 ובכל מועדו ויחיה
 אצל שמוע: דברים טו
 לא תובח על חמץ דם
 ובחי ולא ילין חלב חגי
 עקר: שמוע כג
 ראשית בכורי אדמתך
 תביא בית " אליהו לא
 תבשל גדי קולב אמו:
 שמוע כג יט
 וקח ירצה לך שאר
 הכל ואל תשבע ימים
 ולא ילין חלב אשר
 תזבח עקרב
 ואשור לבקר:

דברים טז ד

הנהגות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה וסמך ליה
כו' ראשון הס' ד' ואח"כ
נ"ה מאי בקר בקר שני
בקר של שבעה עשר
יבשר אפסול ליה וכו'
ממנה עשר הס' והסאר
עשרה: (ג) ע"ה שם
קא קשאי ליה: (ג) שם
ה"ה ומי איכא מידי כלומר
איך אפשר וכו' שני והא
אין חזין: (ד) תוס' ד"ה
ירבוח וכו' לנזוח שלמי
שמה דיוס עשירי:

מוסף רש"י

[illegible]

הראשון. ואשמעין שלרין
וצא בה משום חגיגה.
לא ממה שהוא מחויב ועומ
בערכין (י.) מפרש מאי שנא
לן (לקמן קט.) בזמן שצית
קרא צהר

אותו חי, פי' בשר נא. וש
בכפני עצמו [נ"א: ואילו ה
במזוץא יום הכפורים. כד
של יום הכיפורים הנעשה
בהנא מנין לאימורי חגיגת
בו ביום ששחטן והוא ביר
פסלין אלא לבקר יום של
אינו נאכל אלא עד חצות
לא בעי ראשית לרביי כ

זהו: והיית אך שמח. קרא
ותעשה לך שבעת ימים
עת ימים תחוג וגו' והיית
ואין שמחה אלא באכילת

בשעת שמחה וליכא
שבחוהו ^(א) וכל דבר
מן החולין לימא מסיי
^(ב) לרבות לילי י"ט האה
לילי י"ט האחרון או
הראשון תלמוד לומר
לאו משום דאין לו
טעמא ^(ג) מה ראת
האחרון ולהוציא לילי
אני לילי יום טוב הא
ומוציא אני לילי יום מ
לפניו מת"ב רב יוסף
יוצא כה משום שמח
חגיגה אמאי הא בעי
וליכא אמר רב אדיב
אמר רב אשי הכי נמי
הכי דא מחויבא

תִּימָא הָא פְּסָלָה לָהּ
וְהַחֲלָל וְהַשְׁמַחָה שְׂמִיחָה
זִבְיָחָה בְּשַׁעַת שְׂמִיחָה
מִשְׁכַּחַת לָהּ אֵלָּא
הָרֵאשׁוֹן לְחַיִּים בְּשִׁבְרָה
יְהוּדָה מִשְׁמַחָה בְּשַׁעַת
שְׂמִיחָה תְּשׁוּבָה בְּדַבָּר
חַי נֶאֱכָלִין צֵלִי אִין נָא
וְעוֹד כְּהֵינִי אוֹכְלִין
אֵלָּא א"ר פֶּפֶא מִשְׁמֹד
כִּי אַתָּא רִבִּין א"ר א
וְעוֹד יוֹם מִיָּד יִנְיָא

יוצא בהן משום חגיו
ללא בעינן זביחה בש
חגיגה הוי דבר שבת
אינו בא אלא מן ה
האחרון לשמחה את
לרבות לילי יום שו
משום דאין לו במה י
ולקחצא לילי יום טוב

לפניו ומוציא אני ליה
ימנין לאימורי הגיגת
הגי עד בקר וסמך
לה רב יוסף טעמא
מאי בקר בקר שני
עד צפרא אמר ליה א
איפסיל ליה מחצות ו
איכא מידי דאלו תנא
מאי היא דתנא⁴ ללא

לתנא בקר ראשון ורב כהנא
בצחיגת ארבעה עשר מייר
ערב הלא שחיטתן זיוס כול

יָקִין וְצִיחָה בַּשָּׁעָה שְׂמַחָה (שם). רֵאיוֹן
לְאִישׁוֹ בָּא אֵלָּה מִן הַחוּלִין, כְּלוּמָר מִשְׁלֵו
לְשִׁמּוּנָה, כִּן תִּקְנוּ נִצִּיחִים הַרְשָׁאוּיִם
הַשְּׂמַחָה. לְאִכּוֹל בָּשָׂר שְׁלָמִים דְּקִימָא
אִכְלַת שֵׁם וְשִׂמְחָתָה, וְחָף עַל גַּב דִּהְיִי
בְּחַגְרָה (סוכה מב:).

זוהי התורה הזוהרה בשמחה אלא לי
נערב הבכלים [וכו'], לפי שאין אכ
עלה וכי מאחר שאינו מכפר למה
וסמך ליה ראשית בכורי וגו'. ומ
יבחו יאכל וממחרת וגו', ואם ישאר
האפסיל מאוראת שהוא סוף יום
סח אינו נאכל אלא עד חצות וממחר
שית לרבווי בקר ראשון. ואיזהו

לרבות לילי יום טוב הוא
אחרות אינטרין
לפני ה' שבעת ימים דדרשין
בפרק לולב וערבה (סוכה מג).

שום חגיגה הוי דבר
בחוברה אינו בא אלא
לילה יוהיית אך שמח
ן לשמחה אתה אומר
נו אלא לילי יום טוב
ך (שמח) ^א חלק מ"ט
זה ישמח לא כדתני
יבות לילי יום טוב
ים טוב ראשון מרבה
ון שיש שמחה לפניו
ג ראשון שאין שמחה
חגיגת ארבעה עשר
ואין יוצא בה משום
וביחה בשעת שמחה
אבין שעייבב ושחטה
סתברא דאי לא תימא
קתני לה בן תימא בן
יגיה ש"מ מתיב רבא
ה ואי אמרת בעינן
א זמנין סגיאין דלא
עה כגון שחל י"ט
א"ר הונא בריה דרב
הרגלים אמר רבא
דא דשעיירי הרגלים
ין ושמחה בחי ליכא
שראל כמה שמחים
בכסות נקיה ויין ישן
נזר בשלמים ששחטין

הוא נקרא משום שמחה ואין יוצא משום שמחה ת שמחה ולא משום ה וכל דבר שצריך

לין מיתבי והיית אף
אומר לרבות לילי ו
הראשון תלמוד לומר
מח לא כדתיא מה רא
הראשון מרבה אני לילי
יום טוב הראשון שא
ממשה עשר שנפסלין
הראשית למימרא ד
דכתב ראשית הא ל
איכא מידי דבשר א
י אלמה לא והרי פסח
ורין עד צפרא אמר רבא
בשר לא בעי ראשית ו
לין מן הבשר אשר תז

אִימורִין דְּחִמְרָא קְדוּשְׁתִּיהוּ
דְּנִשְׁחָטָת עִם הַפֶּסַח צִעֲרָב
(ט) שְׁנֵאֲרֵלָת (שְׁנֵי יָמִים). דִּהְיִי

האשואה הארץ אפסלתי בלינה, וארץ יוצ
שמן, מותית בלר אלעזר מהאר ד
השן. שבע שבתה דאדען וזבתה שבע
דחיה שבעה ואנן תנן לעולם שמונה.
לשחוטו חגיגה בשבת משלם הרגל ב
האשואה שבתים מי אכילום, שבת הרג
בכורם בזה מלמל מהנהנים אוכלים ב
תנן שבתה הכהנים אכילום וישראל
אל לכל אחד כפני עצמן. ופרקי רב
התאנות ויהי ארץ הכהנים ויכין ש
א"ר, וארץ לומר שאם מן אכל עון
עבה דרסוף וכו' שיש לומר כי שיש
לשחוטו נשקר לילי עון שיש לכרמי
לשחוטו ואימורין לידה אל פסלו
לתלן נפסל, ואימורין אל פסלו ע
הארץ, ורשית רבויין בכר ראשון

עמ.

עין משפט
נר מצוה

ג. א. מ"ח פט"ז מהל'
מעשה קרצות הלכה
טו:

חגיגה הלכה יא:
ה' ג שם הלכה יב:
ו' ד מ"י פ"א מהלכות
ק"פ הלכה ז סמג
לארץ שמח:

מוסף תוספות

אמאי איצטריך אך.
תוס' שאנץ.

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

לכד ובבוקר נותר הוא, זי"ס"ד ששחטה ב"ד אי ביל ליה לילי ט"ו בלבד, א אוקימנא לילי יום טוב דאשון אין בו שמחה, אי ריב למזכלה ריוח מור

עבר יום טוב אין יוצא
ולילי יום טוב האחרון
כשבת שאי אפשר לו
תשובות, דאדא דשערי
תבוי ואכלו אותם אשר
ים. בשר חטאת אוכלין
אלא לישראל לכל אחד
של יום הכפורים נאכל
ידעו התומאדא שר
ידי שש עזאזל. אמר רב
טן ביום ראשון נאכלין
תאמר כי האימורין אינן
אינו נאכל אלא בהילה
אי תנא לפסילות הבשר
כי ביום הראשון לכה.